

Страшната буря продължаваше да вие. Старата майка, слѣдъ първото замайване, помоли сина си да ѝ отвори, но отвжтрѣ не се обаждаше никой. Тѣлото ѝ вкоченясваше и, най-послѣ, тя изтрѣпна и падна въ голѣмата прѣспа снѣгъ прѣдъ вратнята. И прѣди тя да заспи за винаги, чу се една молитва:

— Боже, дай му умъ да се покрие, да не легне на земята, че ще простине! . . .

III. Лудата.

Всички я смѣтаха за луда, и никой не обръщаше внимание на нея. Тя тичаше изъ полето, катерѣше се по дърветата, качваше се на високитѣ върхове и съ плачъ гледаше се къмъ едно мѣсто.

— Коя е тази жена? — попитахъ единъ селянинъ.

— Лудата! — отговори ми той и шибна младото си конче.

Тя нѣмаше нийдѣ никого. Спѣше дѣто завърне, ядѣше каквото намѣри. И тичаше всѣки день изъ полето, катерѣше се по дървета, качваше се на високитѣ върхове и съ плачъ гледаше сѣ къмъ едно и сѣщо мѣсто, сѣ къмъ една и сѣща точка въ небосклона.

Желѣзната линия минава край това село, гдѣто живѣе лудата. Тя всѣка заранъ чакаше трена. И когато се зададѣше той, тя бѣгаше уплашено и клетви нѣкакви силѣше върху му.

— Защо е тази жена така? — попитахъ единъ день една стара бабичка.

— Ехъ, сине! — съ въздишка започна тя. — Никому Богъ да не дава. Горката жена, имаше двама синове, които отъ рани години излѣзоха отъ тука и не ѝ се обадиха вече . . . Живи ли сж, мъртви ли сж, — никой нищо не знае. Често пжтници